

ГЕРОИЧЕН ОПИТ ЗА ПОКОРЯВАНЕ НА ВРЪХ БОТЕВ ЗАВЪРШИЛ С ГЕРОИЧНО ПОКОРЯВАНЕ НА ХИЖА РАЙ

Еми и Киро събраха дружина

в Балкана да ходят, Балканът още Централният.

Ботев да качат от Калофера града и отгоре две Българи да гледат- Южната още и Северна.

Сбраха се пет чилияка, пет ахмака всичките до един доктори и един инженерин, сега веч пенсионерин.

Добре се отпочна проявата зимна с ракии, вина и мезета при „БАРАТА” дивна, ала кога се на телеграф явиха, още заявиха да разберат що става горе на върха надвиснал, от там ги с новина лоша бърже отрезвиха.

Метереологът Митко със зла вест ги попари, че на върха се мъгла гъста стеле и ураган страшен се горе стоварил.

Параджишка поляна 05.02.2012

Това не отчая дружината наша, та в БАРАТА долу обръщаха чаша след чаша.

На другата утрин петимата тръгнаха върха да превземат с „Вятър ечи, Балкан стене... от метеоролога Митко на нас не ни дреме”.

Вървя що вървя дружината смела решила на Параджик байряк да развева. Но писано било друго да става, кога Рудината те наближиха понесе ги вятър кат перушина.

Един пада, друг става, трети клечи, четвърти лежи и всеки вика охка, лелечи!

Започна се бой лют с ветеро под върхо. Един сал Киро не се предава и лази по снега кат странджански рис. Очи святкат, брада се вее като Странджанско знаме що надежда сее. Виде се накрай, че сили не стигат и до живот вече нещата опират.

Тогаз Еми Топчийска ревна кат лъвица в таз буря страховита- „Напред Киро, напред към Рая да вървим, този връх проклет е, и ще ти затрий.

Тогаз Киро Михалев- странджански войвода докато се увиваше на кола, сведе глава и с мъка на сърце рече, та отсече-, тъй да бъде Еми- и към Рая геройски се повлече.

Вятърът бучеше, букове гънеше, а горе върхът страховит се в мъгла криеше. Ураган същински на талази бръскаше и всинца размяташе, по преспи ги пръскаше.

Отдясно Рудината, отляво манастира, отпреде гората - в бурята закрила.

Кога се до гора добраха клекнаха та се напикаха, напикаха още и насраха. И от това им олекна щото веч разбраха, да нямат уплаха, че злото отвяха. С тела отмалели и души примрели по пътеката поеха и даже песен запеха. Виде му се крайт на тоз зор голям, до хижата Рай ще стигнат без срам.

Таман се отпусна на всеки душата и нова опасност яви се в гората.

Отпред в тишината глух тътен прогърмне, лавина по склона в дерето се смъкне.

Райското пръскало 25.02.2012

-Не бой се дружина, в таз Стара Планина нема лавина- бодряшки усмихнат Михалев отсече, с моряшка походка напред се завтече.

Едва що издумал и мощна лавина пред нашия Киро надолу премина.

Дружината шумна се в миг умълча пред таз опасност грозна за всяка душа.

Отпреде лавини, отзад ураган, а те по средата в тоз страшен Балкан.

Потеглиха бавно напред по снега и всеки прекръсти се мислом с ръка. Таквоз чудо нивга не беше било да бягаш от вятър, а отпред друго зло. Лавини, пъртини и мъгли във безкрая, дружината ходи и де му е края?!

Но ето смили се съдбата, че тамо отпред се видя синева и слънчевий лъч пробви в тъмата на тази безкрайна лавинна гора.

x.Рай 25.02.2012

Видя се най-сетне мечтаната хижа с надвиснал над нея скалистий масив, велик и прекрасен обвеян от сняг, и ледени свеци искрящи на слънце подобно светлик. Това беше краят на тази борба да стигнат те живи в таз хижа добра. И тя приюти ги – любяща жена във своята „пазва” със боб и чорба.

И ето приключи епичната битка с върха, планината, ветеро и гората.

„И днес йощ Балканът щом буря захваща спомня тоз ден бурен, шуми и прераща славата му дивна като някой ек от урва на урва и от век на век”/ както написал по този повод поета/

Дружината беше в състав;

Войводка - Емилия Топчийска

Подвойвода - Киро Михалев

Фотограф - Валентин Янев

Връзки с обществеността и други градове -Таня Сотирова(Русчуклийска)

Спешна стоматологична помощ при разбити ченета и зъби - Емилия Делчева

Гостоприемен Калоферски хазяин - Дойчин

Отрицателния герой в поемата - Метеорологът Митко